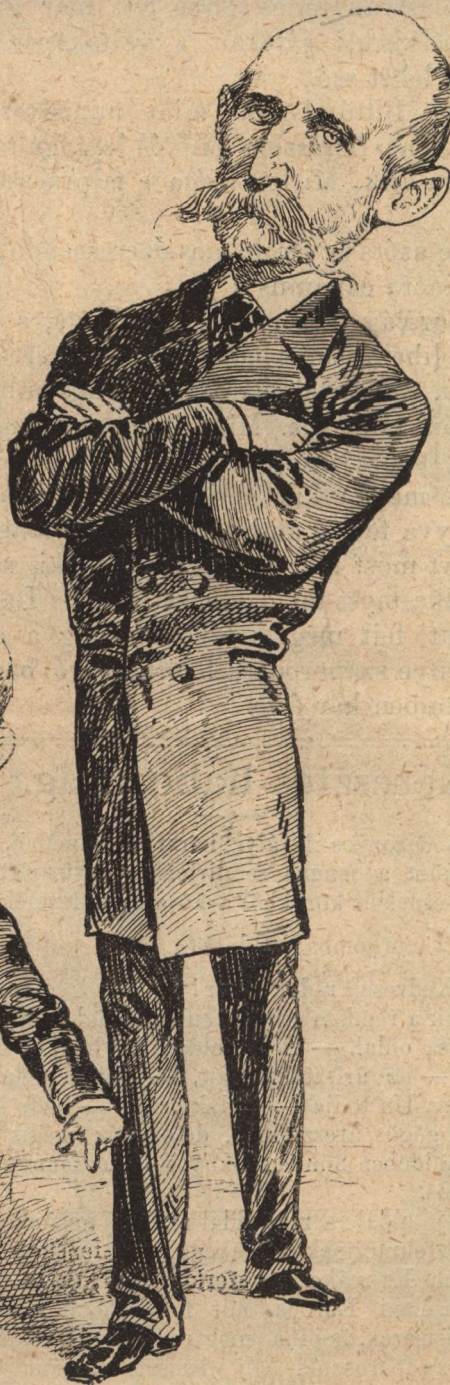
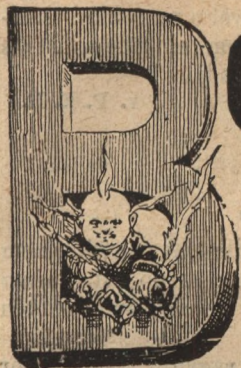

BORSSZEM JANKÓ

1884.

Bukottak albuma: *Bittó István.*

Bukott képviselők albuma.

III.

Bittó István.

Bittó István nincs többé. Sőt már Pista is eljátszotta kiseded játékait s voltaképen csak Pistikáról lehet szó.

Mikor Bittó István mint miniszterelnök megbukott, a »Borsszem Jankó« lepingálta őt, a mint talpra esik. Mi lett azóta e talpraesett emberből!

Élete azóta egy rohamos decrescendo; életelve: »minora canamus!«

Az ország vezérférfinak akarta, s ő elhánnya a liberalismus hadseregében nyert arany portepéját, eldezertált hatodrangu közembernek Apponyiék táborába. Mint ilyen antisemita is lett kicsit, s annál jobban esik néki, hogy azok buktatták meg, a kik antiszemiták, de nagyon.

Fogyva fogyó ambíciója most ki lehet elégtve, mert most már csakugyan: senki, semmi.

Pistika most majd előfizet a »Kis Lap«-ra, rébuszokat fejt meg, s levelezni fog a márka gyűjteménye szaporodása fölött Forgó bácsival.

Különben kár érte.

Keresztes háboruság.

Ama bizonyos királyi leirat alkalmából, amely által megszűnt a magas rendjelekkel együttjárt rangemelés, — érdekelt körökből a következő levelek érkeztek hozzánk:

I.

»Kedvesch redaktör or!

Ennek a rendszabálnak van két oldal; edj jó oldal, meg edj rász oldal. — A jó oldal az, hodj védelmezi benönket, — az árisztokráciát, — mindenféle janus elemek ellen. Ün todja — redaktör or — hodj én nem vagyok edj gögös áresztokrát, de oz már mégis schok, hodj otóbbi időben minden toknyos okort lenni edj *herr von Toknyos*.

Ez a jó oldal; a rász oldal az, hodj nekünk alsóbb-rangó arisztokrácziának megakedálozza fensőbb rangba emelkedesch. Ez reákeziön, szerkesztő ör, tiszta jolázat! Mit fog szólni Europa, mit fog szólni a barátom Ferscht Bismarck, hojdha megtodja, hodj példáól edj kitönő lovag-iparosonk, edj ismert elegánt ember, kiálítási komiszárius és papirkereskedő — nem lehetete báron.

Tolán még lehetne schegíteni a dolgon, megváltoztatni a rendelet: hogy edj közönséges polgár ne lehesen lovag, de edj lovag oquetlen avanszirozzon báronnak.

Pá, szerkesztő or!

Lovag P. K. L.

U. i. Épen most kapok edj levél a marokkoi szultántól, amelyben arra kér, fogadjam el tüle a *Piros Czinege rend XXII. osztályát*. Elfogadjam?

v. P. K. L.

II.

Ce jeudi.

Krricsi dear!

Na fász szaxt tenn ta daczu?

Há? Fász? Lefőztük a canaille-t. Áz orrdót nem vehettük el á pugrristól, mert szixt: orrdo est *anima rerrum*, nekik pedig megván áz á *nervus*, ámi szintén *ánima rerrum*.

De ha márr obligirrozva vagyunk némelykor orrdót ádni egy gázdág és szemitelen szemitának, legálább legyen áz orrdó is — czirrkumczizelirrozvá.

Báró — gróf — titkos tánácsos, — ázt mind elhegedülte der alte Makkabäer — Szent Dávid.

Kriszti! Yours truly

Monokles.

III.

Tisztelt szerkesztő ur!

Mit hállok? Vaskoronárend nagykeresztjéhez nem többé valóságos belső? Mi?! Hiszen áz egy lefőzés, egy kijátszás. Borzásztó és rettenetes!

Tehát orrdó ráng nélkül. Jó! Én utánozni fogom á példát. *A solymárri szüzek ezentul csak rrózsá koszorut kápnák, áz ezerr forintot eltörlöm.*

gróf Husvéthy Guidó.

IV.

Ecsém Jankó!

Akár ranggal akár nem — nimetnek való unterhaltung az az ordó!

Csak arra való jaz a kotilljony, hogy a szabó kreditet adjon, meg hogy a kernyel megnagyságujlon.

Aki ur, az ur janélkül is. Csak egy a rejális, igazi, nemzeti, hazaféjas, dzsentelményes élvezet — eppedig nemmás, mint a csöndes!

Szójjék is hát!

Énn nömös M. B.

de Dombzög et Bugacz

Két tudósítás.

Prága — a minap.

A magyarok megérkeztek.
Lelkesen fogadtuk.
Éljeneztük őket.
Keblünkre szoritottuk.
Lakoma és testvéresülés — magyar-cseh barátkozással fűszerezve.

A dicső magyarok!
A derék magyarok!
Megesküdtünk, hogy csak ásó és kapa választ el tőlük.

Prága — ma.

A horvátok megérkeztek.
Lelkesen fogadtuk.
Zsivióztuk őket.
Keblünkre szoritottuk.
Lakoma és testvéresülés — horvát-cseh barátkozással fűszerezve.

A dicső horvátok!
A derék horvátok!
Megesküdtünk, hogy csak ásó és kapa választ el tőlük.

„CIRCENSES!”

Csőselék : Ide Görgeyvel, ide az árulóval, hadd akasszuk fel!
Tábornok : De emberek, hallgassatok az okos szóra, nincs köztünk áruló!
Csőselék : Az mindegy, mi akasztani akarunk.

Az Arthur mondakörből.

A SZÁZADOS sérelmek, üldözések
Nyügözve tarták a szegény magyart ;
Mint a koporsó súlyos födele
Ránehezül a kábult tetszhalottra,
Az idegen zsarnokság kénye-kedve
Ugy nyomta le e kábult nemzetet.
S még ott feküdt, a cifra ősi mez
Pompáza még elgyötrött tagjain
És oldalán az ősi fringia,
Melynek hüvelybe rozsdásult vasa ;
Mert bár a kéz kívánta markolatját,
Csupán egy-egy izom vonagla meg,
S a mell zihált nagy tehetetlenül.
Minden erő és minden hősiesség
Mi megmaradt — az összegyült a szájban ;
Ez diktióza folyton ékesen, —
Deákul persze — s százezer graváment
Vetett az »adta német«-nek szemére, —
S az »adta német« gúnyosan mosolyga
E táblabírós dictiók fölött...

De ime a csodáknak éve jött !
Vihar zudult a rabvilágra le,
Égből eredt, mert végig harsogá
A földön ezt az égi szót: »Szabadság!«
»Szabadság!« — ez rionga bércezen, erdőn,
Mezőn, falun és városon tova...
»Szabadság!« — érte föltámadt a rab,
S remegve töle harczra kelt a zsarnok.
S országokon riadva mind odább
Az égi szó Tiszánk tájára ért
És a diák gravámenek helyett
Csördült a kard, a puska ropogott,
Dörgött az ágyú s e nagy hangzavart
Túlharsogá ez égi szó: »Szabadság!«
Piros-fehér-zöld zászlók lengenek
A harci füst fölött az ég felé,
Reájuk írva ez a szó: »Szabadság!« —
S alattuk üsz szakállu tisztos aggok
S pelyhetlen állu gyöngye gyermekek
A férfiakkal együtt küzdenek.
Mind hősök ők! ... de haj tengernyi ellen
Áll ellenükbe, osztva a halált.
Itt elbuvik a zászló, ottan áll,
A mint a hadszerencse változik.
Csak egy van, a mely mindég fönn lobog
Mely diadalról diadalra száll,
A mely az ellen gügös hadsoran
Ott tör be mindig, hol az legsűrűbb.
Remélve, bizva mind csak erre néz,
A szent jogáért harczoló magyar, —
E zászló és a nemzet sorsa egy.
Vaskéz viszi e büszke harczijelt,
Sasszem, aczél szív, lángész — mind együtt
Intézik útjait — e lobogó
Arthur vezéré.

A csodák letűntek
S győzött a törvény: egynél több a száz.
Megtörték a szabadság bajnoki
S szabadsághősök oszló tetemén
Nyomult előre osztrák és kozák
Zsoldos hadak sötét nagy tengere.
Arthur vezér még küzde, — hadja élén
Bibor ruhában, sebbel homlokán,
S reménye vesztve, hitben megtörönten
Kereste a halált a harczmezőn —
S ah, az kerülte őt!

Bomló hadán
Végig tekinte; csüggedt, bús csapat ;
Éhes, beteg elzüllött néptömeg
Volt ím az egykor hősi hadsereg.
Aztán az ellent mérte meg szeme :
Beláthatatlan kéklő messzeségig
Huzódtak el a megpihent hadak.
Csillámla láncsa, ágyú, puska, kard —
S Arthur vezér letette fegyverét.

*
»Honruló« — lön a nagy hős neve ;
Azok keresztelék így el, a kik
Ugyancsak szedték ottan lábaik,
Hol ő merészen mellfeszítve állt.
S porig alázott népe vad keservben
Mohón fogadta őt el bünbakúl,
S kiátkozá.

*
Mult néhány évtized,
Arthur vezérből Arthur bácsi lön.
A rágalom s az átok tengerében
Akadt egy kis szigetre s csüdesen
Élt ott azokkal, a kik szereték.
Egy könyv akadt kezébe egyszer, abban
Sok furfangos kötődést olvasott :
Hogy mért ír a »Napló« rosz cikkeket,
Hogy Csiky Grégor mért ír németül,
Hogy Jókai parányi, Pálffy nagy,
Kis mért zsidó és Kaas miért nem az.
S több ilyen apró-cseprő móka közt
Megírva látta még e könyvben azt is,
Hogy ő nem áruló — és ajkain
Átalvonult egy búskomoly mosoly.

Apró hírek.

□ **Artézi kutat** furnak Csabán. A csabai tótok bizonyosan megtudták, milyen nyomorban élnek odaát Amerikában kivándorolt tót testvéreink és azért furják azt a lukat a földön keresztül, hogy azon visszajöhessenek a szegény amerikai tótok.

*
*
*
⊗ **A miskolczi dalárünnepélyen** annyi az érczes hang, hogy Szapáry magyar nemzeti bankot akar alapítani erre az érczalapra.

Mit főznek Ischlben?

— Eredeti tudósítások a P. Napló külön diplomatájától. —

Ischl, aug 6.

Bizonyos, sőt több mint bizonyos, mert valószínű, hogy itt a népek szabadsága ellen valami készül. Nemcsak abból következtetem, hogy Tisza Kálmán a nagy zsarnok ide érkezett, hanem másból is. Meglestem, mikor két titkos rendőr egymással suttogott s ezt hallottam:

— Hm!

»Szjaja!«

— Az ám!

»Hogy is ne!«

— Mindenesetre.

»De bizony.«

— Kétségtelen.

»Majd ha —«

Akinek ez a conversatio mindent el nem árul, az nem született diplomatának és nem érdemes rá, hogy a P. Napló külön ischli diplomatája legyen. Én a következőképen egészítettem ki a társalgást.

— *Hm!* itt készül valami Bismarck akarata következtében.

»Hjaja! rég tudom, hogy ő a népeket le akarja igézni.

— *Az ám!* szándéka, hogy minden ember, aki Európában se nem katona, se nem beamter — lánczot viseljen a nyakában, melyet egy mögötte álló rendőr tart kezében, és valamennyi a központi rendőri hivatalban fut össze.

»Hoggyis ne? Ez volna kétségkívül a legokosabb, mert akkor nem volna se szocialista, se nihilista.

— Mindenesetre.

»De bizony, már láttam is egy mintáját azon lánczoknak, melyek a népek nyakába lesznek vasalandók. Kálnoky hozott egyet magával. Sárga rézből vasláncz.

— Kétségtelen.

»Majd ha ez a terv kivetetik, a rendőrök bére is fölemeltetik. Hehehe!«

Ime egy éles elmű diplomata-agyvelő találgatási eredménye a siker koronájától megkoszorúzza!

Kitaláltam, elárultam az ischli találkozás eredményét. Csupán éles elmével és minden egyéb kunsztok segedelme nélkül! Ez diadal! A »Napló« büszke lehet külön diplomatájára, a külön diplomata büszke a »Naplóra.«

*

Ischl, aug. 7.

Tegnap kombinációim csak részben felelnek meg a valóságnak, de kiegészítésre szorulnak. A népek szabadságán kívül más ellen is készül merénylet. Ez a más Európa békéje.

Tessék méltányolni az elmés kombinációt, amivel én ezt kisütöttem.

A vasuton, a pályaudvaron vagyok, mikor Kálnoky megérkezik s a málya-kiosztásnál szemfüleskedem; mi vitt oda, nem tudom. Egy ösztön, egy sugallat, egy

ihlet, egy — orr! Igen, diplomata külön orrom ösztöne, sugallata, ihlete!

»Für Excellenz Graf Kálnoky!« kiáltja egy lakáj.

S a holmi azonnal kiadatik. Koffer, koffer, koffer.

De a kofferokon kívül volt ott még valami, ami nagyon sajtáságosnak látszott. Gömbölyűnek lett volna mondható, ha kerekdedége nem közeledik a szögletességhez. Egy szóval határozatlan forma és én azonnal ráismerem, hogy ez bizonyosan a boszorka-üst, melyben Macbeth mintájára az európai diplomaták mindenféle ingredienciák főzésével a népek boldogságát elsózzák.

De ez még semmi, hanem a lakáj elmenet egy levelet hullatott el, mely sensatiót fog az egész világon kelteni. Blowitz megpukkad mérgében, hogy nem ő találta meg ezt a fontos okmányt.

Az irat egy irkából kitépott lapnak látszik, melyen gyerekirással a következők olvashatók:

»Látta ön a szakácsot? A szakács jó. A szakácsnak egy gyermeke volt, de most két gyermeke lesz. A szakács a konyhában főz? Mit főz a szakács a konyhában? A Rajna szép folyó. Páris szép város. Varsó nincs messze. A vihar készül.«

Ime egy program virágnyelven. A »szakács« Bismarck. Neki egy gyermeke volt (Austria-Magyarország), most még egy gyermeke lesz, t. i. Oroszország. Vagyis naiv formában a hármasszövetség deklarálása.

Mit főz a szakács? = Mit tervez Bismarck?

S a felelet e kérdésre: a Rajna szép folyó, Páris szép város!

A vak is látja, mit jelent mindez. Háború Franciaország ellen.

A befejező két mondat mély értelme plane szembezőkő: Varsó nincs messze — a vihar készül.

Bismarck egész haditervét egy ártatlan irka alakjában fogalmazta, hogy jó lélekkel elmondhassa ismét: Ischlben a megállapodásokról jegyzőkönyv nem vétetett föl — de a furfangos diplomatán kifogott a még furfangosabb diplomata, a »Napló« külön ischli diplomatája.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

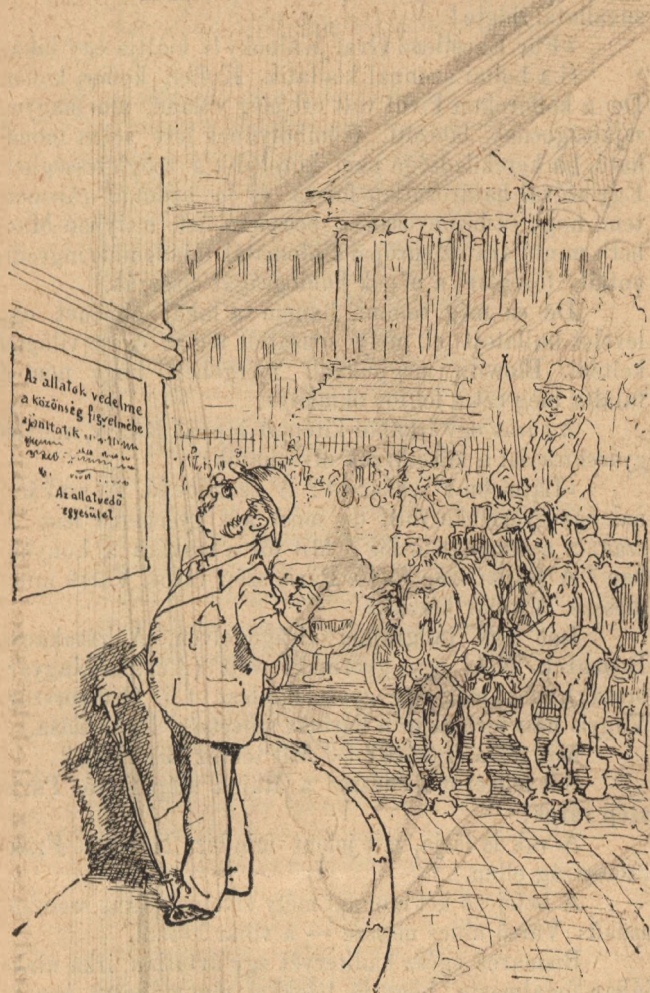

— Nem értek oztot, hoid a graf Czepári exlencz mért nem pokoltatja eczer o deficzit ed kiszlibe és köldi Bécsbe. Tolán ozt is ellopják.

— Láczik hoid élönk ontiszemitikos világbon. Mást csok okkor zárják be, hoidha csinálja valami. Szegeñ Kohn-ferencz Londonba nem sínálta semi, mégis bezárták.

— Az Adam oszonság olejan balandságokat írjo Madjerarszágról, mint edj Adam, oki még nem ette az ismeret fájárul.

Állatvédelem.

— Igaza van Hermann Ottónak, védjük az állatokat! Kezdem az omnibusz-lovakon, amennyiben *gyalog* megyek a városligetbe.

Nulla dies sine linea.

— Versaillesi napló. —

Aug. 5.

Összeült a congressus az alkotmány reviziójára.

Aug. 6.

A revideált alkotmány reviziójára új congressus ült össze.

Aug. 7.

A kétszer revideált alkotmány harmadszori revideálása elhatározottat.

Aug. 8.

Harmadik, negyedik s ötödik revízió egy nap alatt!

Aug. 9.

A mai nap alkotmányrevízió nélkül telvén el, általános unalom szállja meg a kedélyeket!

Aug. 10.

Congressus hivatik össze annak megfontolására, hogy mily revízió van még hátra, amely eddig nem próbáltatott volna meg.

Aug. 11.

A congressus kimondja, hogy minden lehetséges és képzelhető revízió ki lévén meritve, nem lehet mást tenni, mint visszafelé revideálni az alkotmányt.

Aug. 12.

Visszaállítása az eredeti alkotmánynak egymásutáni fokozatos revíziók után.

Aug. 13.

A visszaállított és össze-vissza revideált alkotmányok következtében az elnök megőrült, a két alelnök eszét veszette, a bureau megtévelyodött s a congressus megbolondult.

Dr. Hombár Mihály védőbeszédeiből.

— Tek. tvszék! Védenczem Sipka Kajetán községi bíró csak a neki adott joggal élt, midőn panaszosnak a Corpus Juris-t a fejéhez vágta, mert mire jutnánk, tek. tvszék, ha a bírónak a törvényvel sujtani sem volna szabad?! Ha tehát a tek. ügyész ur büntetendő cselekmény kiderítését erősíti, védenczem ellen csakis a hivatalos hatalommal való visszaélés deríthető ki, amennyiben *egy vagy két §. helyett az összes törvényeket alkalmazta.*

— Tek. tvszék! Egyszáz osztrák értékű forintoknak sikasztásával vádolt, s vizsgálat alatt álló védenczemet a vesztegetés kísérletével vádolni annyi, mint elvenni az ártatlan vádlottól a jogot, hogy magát védelmezhesse. Mert igaz ugyan, hogy a vizsgáló bíró rá, kedvező ítélet céljából 100 frtot akart erőszakolni, ámde ezen 100 frtos bankjegy csak védenczem igazságának kiderítésére szolgál okmány jellegét viseli magán, mert igazolására szolgál ama körülményeknek, hogy a *sikkasztásra utalva nincs*, mert ennyit büntelensége teljes tudatában is ajándékozhat még egy vizsgáló bírónak. Kérem tehát őt felmenteni.

— Igaz, hogy e szerencsétlen leányzó, midőn szeretője hűtlenségéről meggyőződött, méltó felindulásában *egy marok paprikát hányt a csalfa legény szemébe*, de hát létezik-e nálunk vagy bárhol a világon törvény, mely egy szerelmes hajadonnak megtiltja, hogy szeretője hűtlensége miatt *annak még olyan csipős szemrehányást is tegyen!*?

— Védenczem beismeri, hogy a panaszos távollétében ennek lakásába behatolt, a ruhaszekrényt álkulcsal felnyitotta, a legjobb öltözet ruhát kiválasztotta, ott nyomban felhúzta, és *levetett rongyos ruhájának visszahagyása mellett szépen eltávozott.* — Tagadom azonban, hogy ezen tényálladék a *lopás büntettét képezné*, — mert ez nem egyéb, mint *szemtelenséggel párosult egyoldalu csereügylet.* — Kérem tehát a károsult felet civilis jogutra utasítani.

„ROMANO CSIBAKERO SZIKLARIBEN”

Az oroszlánt játszó pudli és az ölebbé szelidült oroszlán.

Madame Tissot a magyar politikáról.

(Törvéredek a sajtó alatt levő II. kötetből.)

... Ha már a szép Magyarországot el nem hagyhattam, — mert jóakaratu gazdáim kiszedték a gyorsvonat alól a kerekeket s holt részegre itatták a locomotiv vezetőt, a mivel aztán beszüntették a közlekedést az egész országban, tehát a csődörök és a dal hazájában meg akartam nézni a nemzeti művelődés két legfontosabb tényezőjét: a *manège*-t és a parlamentet.

A *manège* a lovak Akadémiája. A mezőgazdaországban ugyanis az Akadémia nem a tudományok, hanem a lótenyésztés és lónevelés emelésére alkottatott, s nem osztályokra, hanem jászolokra van osztva. A legcivilizáltabb lovak Mezőhegyesen, egy külön intézetben tartózkodnak, mely az Académie Française-nek felel meg, s csak a halhatatlan lovakat foglalja magába. Innen kerültek ki a leghiresebb magyarok: Kincsem, Kisbér sat. Tagjait azonban nem választják, hanem a közoktatásügyi miniszter nevezi ki, a ki éppen azért, hogy e téren is szakértő legyen, de másrészt a vallásügyeket is elláthassa, rendszerint csak oly kipróbált hazafiak sorából hivatik meg, a kik megelőzőleg mint papok és csikósok már gyakorlatilag működtek. A közoktatásügyi miniszternek úgy is csak a lómivelési ügyek adnak dolgot, mert a tanügy magától is a legszebben virágzik. Mezőhegyesen ennek fényes példáját tapasztaltam. Egy *canasse* (aristocraták és cigányok házasságából származott korcs, a ki rendszeren pázsitorsággal és mint ilyen, költői álmodozással foglalkozik) Homér nyelvén szólított meg s üdvözölt a keleti bölcsék nemes egyszerűségével. A jó öreg Dumas père, a ki csodálkozott azon, hogy a római banditák Julius Caesart olvassák, nem tért volna magához a bámulatból, ha hallja, hogy a pusztafi *canasse*, — a ki a nyergében süti meg kecsegéjét à la tartare — mily folyékonyan beszél ó-görög hexameterekben s mily válogatott kifejezésekkel él. Emberem különben törzsfőnök volt, s mint ilyen, különös műveltségnek örvendett; nézetei Liviusról és a Priapus-költészetről, melyet válogatlan egyszerűséggel adott elő, igen megleptek. A *canasse*-ok egymás közt cigány nyelven s mindig versekben beszélnek, mely tudvalevőleg a modern európai nyelvek sajátos keveréke. Egy *canasse*, a ki hajnal felé megéhezett, ekkép kért étket a másiktól: »Give me a tasse de thé, kommt die rhododaktülösz Elősz.«

A rhythmikus erő oly dús ebben a népben, hogy prózában sehol sem hallottam beszélni az egész országban. A másik nagy nemzeti factor: a parlament már nem is versben, hanem nótázva értekezik. A képviselők beszédeiket nem mondják el, hanem elénekelik. Pártvezérré azok lesznek, a kiknek szép fuvolahangjuk van: mint Apponyi ur, a kik trilláznak és staccatoznak, mint Szilágyi ur, vagy a kiknek hangjuk bögfő-szerű, mint Verhovay ur. (Egy idő óta elvesztette a hangját, s azóta meg is csappant a népszerűsége.) A pénzügyi bizottság előadója már nem is énekelt, hanem *elhegedülte* a beszédét. Szép játékaért általánosan csak Hegedűsnek nevezik. Oly művészileg kezeli a vonót, hogy Tiszának legképtelenebb budgetterveit elfogadtatja az elérzékenyült ház-

zal. Egyszer mikor éppen egy új vasutépítést hegedült, az elnök szemei könybe lábbadtak, s a tisztos ősz sirva énekelt el aztán a »Jaj de fáj« című nemzeti himnust, a mit a ház tagjai állva hallgattak végig. Egyébként a magyar parlament épp olyan, mint a francia; a honatyák itt is épp úgy veszekecsnek, mint nálunk, — úgy hogy dalaik néha üvöltéssé fokozódnak. Ekkor is megőrzik azonban a jellegüket tevő szép komolyságot; az elnök egy csöngetése elég, s a birokra menő képviselők szépen visszagyűrük kabátjaik ujjait. A házszabályok óvatosságából azonban nem székeken, hanem leszögeezett padokon ülnek.

E nemes testület kétségen kívül a legüdvösebb reformokat létesitené, ha a magyar politika nem volna megverve azzal az átokkal, a melyet *Tiszának* hívnak. Egy gonosz, visszataszító külsejű aggastyán ez, a ki sem monocle-t nem visel, sem nem fodorítottja haját, s a kit mindenki úgy gyűlöl, hogy a felbőszült nép egy izben egy nagy folyóba taszította, melyet azóta ez eseményről *Tiszának* neveztek el. Nemzete szerencsétlenségére azonban kimenekült, s azóta védő szentje: *Caligula* példájára kormányozza az országot. Hallatlan erőszakosság segítségével sikerül a kormányt megtartani. Az egész ház, csekély kivétellel, ellenzéki, mely minduntalan leszavazhatná a kormányt, de Tisza Cali, őse példájára, egy csomó rabszolgát kötötzet össze, az u. n. *mamelukokat*, a parlamentbe hajtattja s leszavaztatja őket, az egész nemzet és honatyák élénk tiltakozása daczára.

E honatyák között van kettő, a kiknek szellemét e zsarnoki önkény sem törhette meg, s politikát fognak alkotni hatalmas geniejökkel a politikailag halott országban. Az egyik Coffrefort, a kit a francia olvasó Monte Carloból ismerhet, a másik: Appony gróf. (Nevét onnan kapta, hogy ősei kitűnő pony-csikósok voltak.) Nagy szellemű férfi, a kinek találkozásunk első pillanatában is eszébe jutott, hogy az utazás fáradalmi éppen nem látszanak meg rajtam, s oly kitűnő színben vagyok, hogy élénken emlékeztetem a Lefébvre képére: Sapho tizenhat éves korában. Eddig a catholicus socialismus politikáját csinálta, de mióta a *Paienne*-t olvasta, elhátározta, hogy a pogány socialismus politikáját fogja csinálni. Apponyi az egyetlen *liberalis* férfi Magyarországon, mert könyveket a lovak hazájában senki sem olvas kivülről. Mert Szilágyi ur, a kiből Voltaire szépsége egy Phoebus Chateaupert szellemével egyesül, s a kinek Talmát felülmuló színészi képességeit honfiai még mindig nem méltányolják eléggé, nem az *olvasók*, hanem a *tanárok* kasztjának a tagja, a kik Magyarországon elkeseredetten gyűlölnek egymást.

— Asszonyom, — szól hozzám, — ön kiköken-tette Magyarországot az események kerékvágásából. Mióta önt láttam, nem tudok *opponálni*, nem tudok ellenállni. És ön tudja, hogy mivé lesz Magyarország, ha felhagyja az oppositíót!

Es mosolygott.

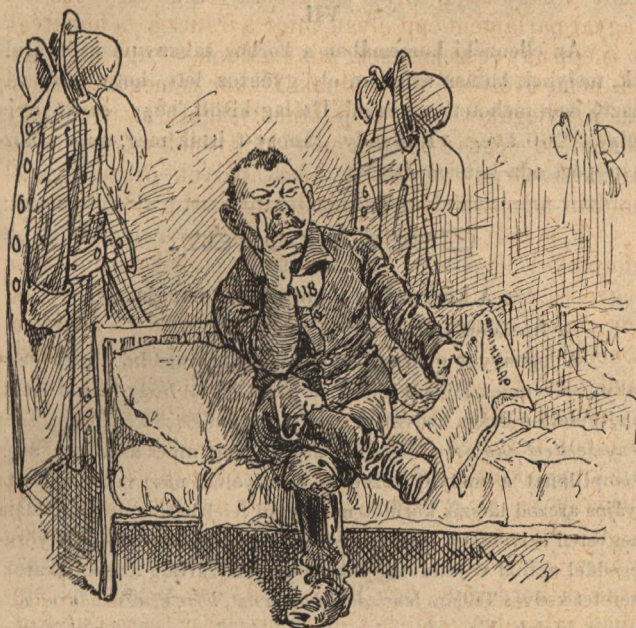
Ezt a mosolyt, az *Europát hódító Jupiter* mosolyát nem felejtetem.

Lelkemben megvillant a francia-magyar szövetség eszméje...

JULIETTE LAMBER.

MIHASZNA ÁNDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Emmán sok!

Igazán mondom, hogy nem szép. — Mer iszen lehet lopnyi, a postán is előfordulhat, más hun is, hanem annyit lopnyi, ennyiszer — amhá nem rönd.

Pedig hát röndnek csak muszáj lönnyi! Mer mi lönnö, hogyha minden pízt ellopának a postárúl? Iszen akkor senki se künne a postán pízeket. Aztán mibül élnének akkor azok a bitang postaharamiák?

Má bizony — ha csak egy makulányi tisztesség van bennük — meggondúnák a dögöt.

Meg azok — meggondúhatnának, mer az én elnizisem sem tart ám majd örökkétig.

De nem ám, hanem megvadulok utójára, aztán akkor jaj lesz nékik — csak megcsipjem úket!

De meg is csipem idővel, mer rémisztő módon keresem úket!

Valahányszor megiszom a »zöld stiglicz«-be a két deczimet, mindig szemmel tartok minden postást, aki oda jár, hogy mijjen pízzel fűzet. Eddig még nem látam egytül se, hogy nagy bankóval fűzetett vóna, de amint megpillantok egyetlenegy levélhordót, hogy *ezres bankót* vesz ki a zsebibül, rögtönden nyakon csipem és bekésérem, mer röndnek muszáj lönnyi.

Aztán van még egy plánumom: Megvárom ameddig a *képes úságba* gyün annak a harminczezer pöngös mákvirágnak a *poltréja*. Ha eczzer a meglesz, majd csak ráesmérek, — ha felém gyün. Akkor pedig dutyiba kerül, mint a pinty.

Igy fogom én meg előbb-utóbb — azt a gaz postasziványt. Ugy ám!

Mer van ám a m. k. rendőrségbe ész, teméntelen sok ész, de hát szerencsénk nincsen!

A nasságos Thaisz feőkapitány ur ú méltósága is mindennap kiadgya rendületbe, hogy keresni kő a posta-

tolvajt, mindennap beiratja a reportba, hogy »uj nyomok fődözödtek föl«, amellek »a vizsgálatnak egészen új erányt köcsönöznek.« Mindennap új kapitány ur vezeti a vizsgálatot, mind tanút urak, egyik okosabb a másiknál, — aztán mégis lármáznak azok a nasszáju úságíró ténsurak.

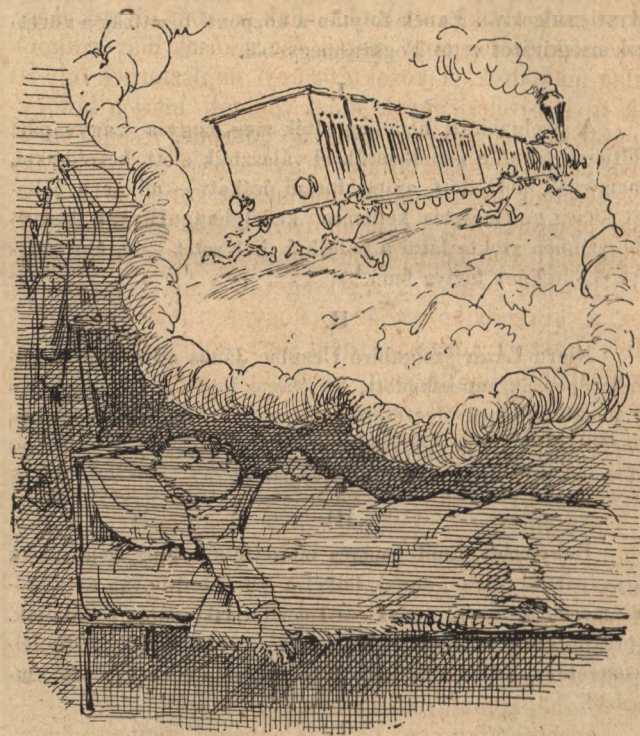
Má csak azt szeretném tunnyi, mit akarnak tülünk azok a bötürágók.

Hát a kühországi m. k. rendőrségnek mindég szógál a szerencse? Nem azok is eczzer megcsipik, eczzer eszalajtják a zshiványokat?

Hát minálunk nem ippen úgy van? Mi is csak eczzer eszalajtjuk, eczzer *nem* fogjuk el úket!

Hiába, csunya téns urak azok az úságíró téns urak!

Iszen csak nem tehetek egyebet, mint hogy furtomfurt keresem a postabetyárokat. Még ámomba is velük van dögöm. A múlt éjjel is azt álmodtam, hogy ellopták a budapest-bécsi kurérczugot, én meg erre

tüsténden befogtam az összes budapesti *zseb*tolvajokat, ozt megmotoztam úket lelkiösmeretessen, mer nem lehesen tudni, melikük rakta zsebre azt a kurérczugot, röndnek pedig muszáj lönnyi.

Mán akármit mondjanak is, többet ér a postalopásnál a korela, aki *nincsen* nálunk. Mer ameddig félnek a korelátul, meglapulnak a czibilek, aztán van tekintéll! De amind nem féti a bőrét, mingyá szembe mer velem szállni az a hitvány czibil, aztán akármit szöllok néki, mingyán azzal a nyomorút postakiszlivel vág vissza, aki nincs.

De emmeg hagyján. Hanem amiúta akadt m. k. rendőr, aki úgy meg tudott feledkezni a röndrül, hogy

beállt utonállónak, azúta igazán agyon vagyunk ütve. — Mer az igaz, hogy magam is gondútam már, hogy talán jobb vóna, ha nem hannám meg mind a pízta a pósta-zsványoknak, hanem magam is hozzálátnék, de akkor hová lenne a rönd? Iszen ha a m. k. rendőrök lopnak, akkó a zsványoknak muszájna őket bezárni, pedig röndnek csak muszáj lönnyi!

Oda a tekintéll!

Oda? Még nem egészen! Gyere csak közelébb te vak kódis: Hogy mersz te az utcán csoportosúni? Mi!? — Aszondod, hogy nem bántasz te senkit? — Hogy mersz te énelem feleselni. Mi?! — Csak mars be a dutyiba, mer röndnek muszáj lönnyi!

Leleplezések.

— Elköveti a Pesti Napló. —

A zagyvapárt központi bizottsága felhívta a vidéki pártköröket, küldenének be hiteles adatokat a választások alkalmával a kormánypárt által elkövetett visszaélésekről és törvénytelenégekről. Ennek folytán a központi bizottság a következő emlékiratot vette Fogarasmegyéből.

I.

A szolgabírák nem engedték meg, hogy a zagyvapárt jelöltjei ebéd után mondassák el választóik előtt beszédeiket, hanem csak ebéd előtt, az ebédutáni órákat — mikor a jóllakott tömeg az emésztés kellemes kedélyhangulatában kedvezőbb színben szokta látni a politikai helyzetet — a kormánypárti jelölteknek tartva fenn.

II.

Nigru Lázár szolgabíró Uczubu János ellenzéki választót, ki épen az nap esküdött, állítólagos lopás miatt elfogatta s így mézes heteinek élvezésében megzavarta, minek eredménye kétségkívül egy ifju egészséges ellenzéki választónak születése lett volna. Így dolgozik Tisza Kálmán *előre!*

III.

Bunyevác Emil esperes elhitette a néppel, hogy aki a zagyvapártra szavaz, annak lelkét a purgatoriumban az ördögök megsütik rostélyosnak és Luczifer lakomáján feltálalják. E pressió következtében számos választó kijelentette, hogy lelkiismeretével nem tartja megegyezőnek az ellenzékre való szavazást!

IV.

Ciuporiu Vaszili világtalan koldus látta, hogy egy esendő egy ellenzéki választót erőszakkal a kormánypárti korcsma udvarára beteretlt szuronyának segítségével. Ha ily szemtanu sem elégséges, ugyan kinek higgyen az ember?

V.

A főispán három ellenzéki választót úgy lebeszélte a lábáról, hogy belesántáltak.

VI.

A kormánypárti korcsmában kitünő puliszkát készítettek s azt a választók demonstratív étvágygyal fogyasztották el, egyre hangosan dicsérgetve a minőségét. Mivel az igaz oláh e csábításnak csak nehezen tud ellenállani, a szolgabírák azon-

felül még hirdették is, hogy az ottani puliszka felséges s így az ellenzéki választók jó része átment a kormánypárti korcsmába.

VII.

Az ellenzéki korcsmában a borhoz savanyuvizet is árultak, melynek hatása azonban oly gyászos lett, hogy 200 választó nem mehetett szavazni. Utólag kislült, hogy savanyuviz helyett 200 üveg »Hunyady János«-t ittak meg, amit a kormánypárt oda becsempesztett.

Csodabogár.

— A közgazdaság korának Romeója.

Szeretett kedves tildám

A legnagyobb gyorsasággal sietek tollat ragadni, hogy leírhasam szívemnek fájos kinjait, a szerelemtől hogy lángol érted, felejtethetetlen drága kedvesem mert *hervadni érted kénytelen, mert kenyszerítve van arra, hogy hervadjon*, mert nincs azaz ora azaz szempillanát a melybe eszembe nem vólnál mert mindenüt a te nyájos arcod látszik körülöttem rebegni felejtethetetlen drága Tildám megvedet szívemet a teszpegeddel magadé vál teted gyönyörűséggel amind voltam vagyok koporsom zártáig az leni akarok, szeretet kedves Tildám *leveledből értve azt, hogy vétessem te magam hanem kérlek, légy oly szives, hogy küldjél egy pár forintot mert addig nem tudom magamat levetetni szeretett kedves tildám még egyszer fölkerlek* neves meg légy irányomba Szeretett kedves felejtethetetlen Tildám, ha levelem megkapod *rögtön* írj, tehát személesen veled nem beszélhetek tehát irásom által kelbeszelnünk egy másol hanem az Isten segitt meglát júk egymást nem sok idő mulval

Már most is ten veled légy boldog a mily boldog de én boldog lenni nem hiszek majd husvétrá haza megyek és ha lehet keresmeg számtalanszor csokoll a te a te kedvesed S. János.

Isten veled sok szerencsét és boldog napokat kívánok úgy szál jon rád a menyei áldás mind mikényt csendes éjjel a föld e harmatát szállítja,

számtalanszor csokollak 100000000000-szor.

(Ha Tilda annyi forintot küldene, mint a meynyi csókot a modern Romeo ide pingált! Szerk.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

F. J. A kéreztett hat hét óta van távol s még két vagy három hétig marad oda. De már nincs ama fűrődhelyen: felső Magyarországon utazik. — Fr. Olcsó élczek régi eseményekre. — Cocem. Egyet-mást kihalasztunk, hanem Bl. K. nem mondhatja el trágárságait a mi lapunkban. — M—fl. Ha csak a mi mulattatásunkra küldte be a kinyomathatatlan élczelődéseket, fogadja tartozó köszönetünket. — Mehemed el Balek. A leletek közt van egy-két nagyon jóiü is, melyeket közleni fogunk. — M. J. (Pécs.) Levelét nem hozzánk, hanem az igazságügyminiszterhez kellett volna intéznie. Ha csak eltévesztette, értesítsen, mi majd elküldjük neki. — B. (Szarvas.) Bizony sok időt kívánhat a hazáról való hasznos elmélkedés.

Felélő szerkesztő: CSICSERI BORS.